

El Canigó pel refugi de Cortalets

17 de juny de 2009

Integrants: Josep Carbonell, Pep Comas, Joan Corbera, Josep Maria Farnés, Joan Garriga, Jaume Muntan, Josep Oranias, Ismael Porcar i Josep Roca

Distància: 8'1 Km. - Desnivells: total 635 m. Acumulat 800 m.
Temps 4h.50 min. - Cotxe: 460 Km. Ismael Porcar i Josep Roca

Ens trobem al Ramassar. Donem la benvinguda un nou membre. En Joan Garriga de la Garriga. Hem quedat per sortir a les 6 del matí, però degut a un cotxe despistat que ens espera als Gorcs sortim a 2/4 de 7. Un cop retrobats, amb els cotxes prenem l'autopista A7 fins a la Jonquera. Passem la frontera i agafem l'autopista francesa A9, fins que agafem la N116 cap a Prada de Conflent. Trenquem en direcció a Villefrach i prenem una pista fins al refugi de Cortalets, on aparcuem.

Només arribar encarreguem taula al refugi i a les 10 hores comencem la marxa cap a l'emblemàtic cim del Canigó. Inicialment prenem el GR10, que deixem aviat per un PR que segueix un sender molt ben assenyalat. Esmorzem al collet del pic Barbet a dos quarts de dotze. Quan arrenquem anem cap a la Portella de Valmanya i comencem una baixada que els experts volien evitar. Havien previst coronar el pic i plantar-nos directament a la bretxa de Durier. Al seu peu ens agrupem i pugem tots junts. Amb la deguda precaució es puja amb prou facilitat, que fins i tot sorprèn. A l'arribar al Canigó hi trobem, al peu de la creu, sarments apilats i lligats amb banderes catalanes per encendre la nit de sant Joan. La seva flama es repartirà a moltes fogueres de tot Catalunya. Pel camí hem trobat altres excursionistes, la majoria ens saluda amb francès, i desconeixen el català. Al cim hi ha grup nombrós

que ens fan les fotografies. Uns d'ells ens parla amb *patois*, i venen de Tolosa. Hom, que pujant s'ha estat retinent, arrenca a baixar a tot drap. La resta el

seguim i bastant agrupats, encara que a partir del pic del Jofre anem a diversos fronts, que s'agrupen a l'arribar al llac dels estanyols. Ens refresquem amb l'aigua dels rierols i després de deixar les motxilles als cotxes, prenem les cerveses de muntanya, amb algun tros de fuet. Al voltant de les 3 hores anem a dinar i ens adonem que no fan menú. Serveixen com a plat únic el que anomenem grillada catalana: un tall de cansalada viada, una

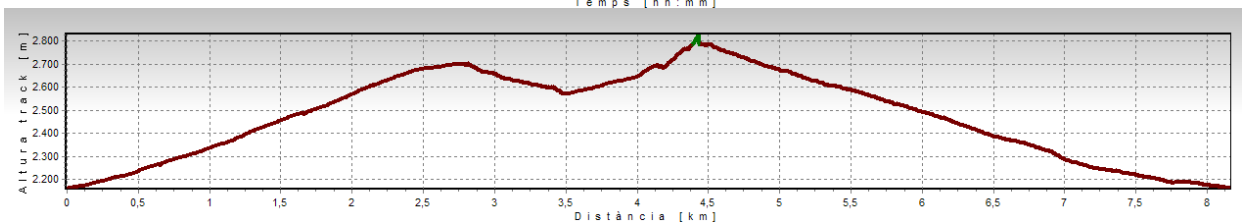
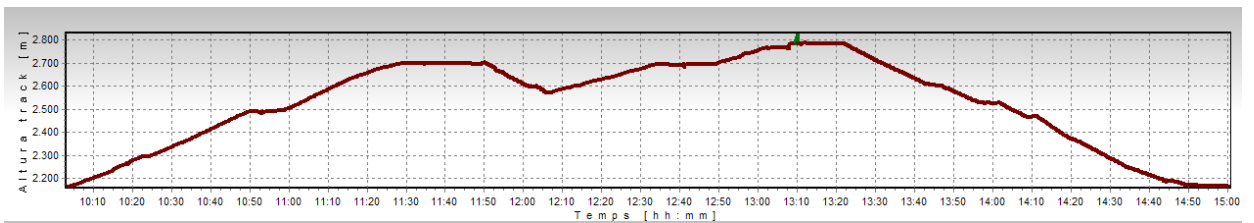
morcilla amb un

tros de botifarra blanca, un tall de llong, mitja patata amb pell, acompanyats d'una mica d'ensiam amb una terrina d'all i oli. Demanem pa i aigua amb gerra, i com a extra dues botelles de vi.

Acordem que el cafè el prendrem després de travessar la frontera. Desfem el camí d'anada. A la primera àrea de servei parem i entaulats passem comptes.

Decidim per la propera setmana sortir el dijous 25 per anar de Vallter 2000 al Bastiments i Bacivers, o al Pic de la dona. Sortirem a les 7 dels Gorcs i és possible que ens acompanyin la Christine i la Carme, que hauran començat les vacances de l'estiu.

Text: Josep Maria Farnés

Fotografies: Joan Corbera i Ismael Porcar